

ŚMRT

JEZDCI
APOKALYPSY

4

LAURA THALASSA

SMRT

LAURA THALASSA

SMRT

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2021
Cover by Regina Wamba
Cover design by Jeff Miller/Faceout Studio
Translation © Ondřej Pauser, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Smrt

Z anglického originálu *Death*, vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Lavabrook Publishing, LLC, přeložil Ondřej Pauser

Redigoval Jiří Kettner

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00

Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0965-9

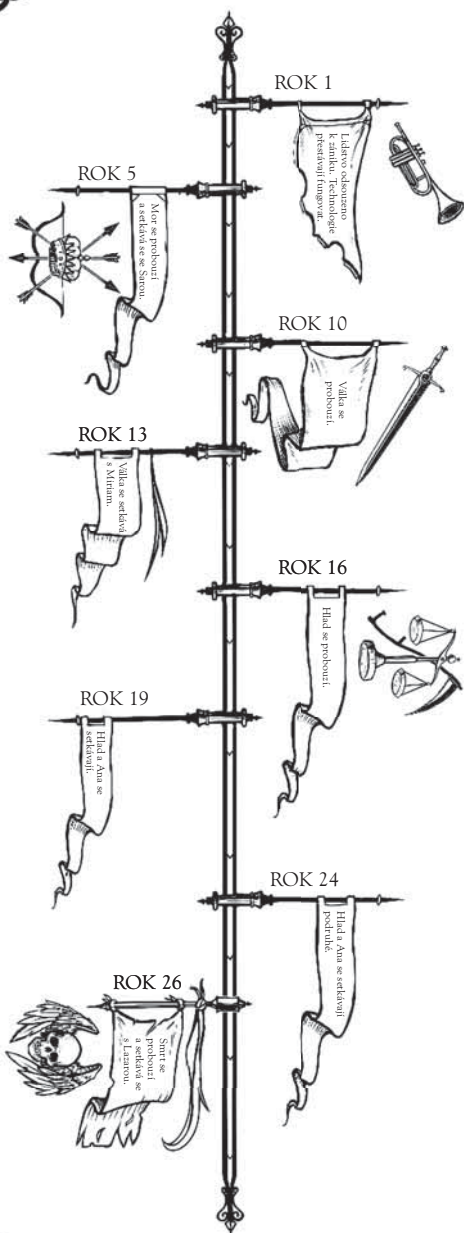
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz
info@slovar.cz

Danovi.

Jak osud chtěl.

Roky Jezdců

Když otevřel čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti:
„Pojď!“ A hle, spatřil jsem koně mrtvolně bledého a jméno
toho, který na něm seděl, bylo Smrt a za ním šlo Záhrobí.

– Zjevení 6:7–8

[Smrt] má však srdce ze železa a jeho duch je nelítostný jako bronz: kohokoli z lidí jednou uchvátí, drží ho pevně: a je nenáviděn i samotnými nesmrtelnými bohy.

– Hésiodos, *O původu bohů*

ČÁST I

Kapitola 1

Temple, Georgie

Červenec, rok 26 po příchodu Jezdců

KDYŽ POPRVÉ POTKÁVÁM Smrt, nejsem... připravená.

Mezi lopatkami mi stéká pot, zatímco stojím uprostřed farmářského trhu a procházím seznam věcí, jež potřebuju koupit na dnešní narozeninovou party s grilováním, kterou pořádáme pro moji netež. Mé okolí naplňuje tlumený šum hovoru ostatních nakupujících.

Rajčata – mám.

Listová zelenina – mám.

Meloun – mám.

Prohlížím si zbytek položek. Myslím, že už zbývají jen jablka.

Schovám seznam do zadní kapsy kalhot, rozhlédnu se po trhu a pátrám po stánku, který potřebuju. Jakmile zahlédnu Timův pult, začnu si k němu razit cestu. Tim je nevrlý stařík, ale taky jediný, koho znám, kdo pravidelně nabízí mimosezónní zboží.

Jsem přesvědčená, že v tom vězí nějaká kouzla.

Právě dorazím k Timovu stánku, když zvířata kolem začnou šilet. A tím myslím všechna zvířata. Koně přivázaní k nedalekým sloupkům škubou za otěže, do vzduchu prudce vzlétnou desítky ptáků najednou, psi vyjí a štěkají.

Potom po silnici kolem trhu procválá mula starého Baileyho, pořád zapřažená ve voze. A šerifův valach shodí svého pána ze hřbetu a uteče pryč i se sedlem.

Několik dalších zvířat pobíhá přímo mezi stánky, převrací stoly a koše, rozhání lidi, dupe po zboží. Všem se v očích zračí hrůza.

Ta zvířata a jejich strach se ženou přes trh jako bouřkové mračno, nakonec však úprk ustane a zanechá za sebou prázdné ticho, v němž se mi zjeví chloupky na pažích.

Co... to mělo znamenat?

Rozhlížím se kolem. Ostatní lidé vypadají stejně zmateně jako já.

„Co to sakra bylo?“ vyhrkne někdo.

„Za celý svůj život jsem nikdy neviděl, aby se zvířata chovala takhle bláznivě,“ poznamená někdo jiný. Ale pak nervozitu přeruší čísi smích, postupně se rozesmějí i další, a napětí pozvolna vyprchává.

Lidé zvedají převrácené bedny a židle, prodejci přerovnávají zboží a rozhovory navážou tam, kde přestaly. Někteří se vydávají najít ztracená zvířata, zatímco jeden starší muž pomáhá na nohy šerifovi.

Vzpomínku na to podivné chování se snažíme setřást jako špatný sen.

Otočím se zpátky k Timovi, majiteli stánku, a skloním pohled k jablkům. Nutím se soustředit, ačkoli mě stále pronásleduje to znepokojivé ticho, které mi dosud zní v uších. Radši zamětnám mysl nákupem.

Přečtu si cenu ovoce a pak si ji přečtu ještě jednou.

„Dolar padesát za *jablko*?“ vyhrknu ohromeně. To *musí* být omyl.

„Pokud se ti cena nelíbí, tak je nekupuj,“ odsekne Tim.

Takže to není chyba.

„Neřekla jsem, že je cena příliš vysoká,“ odpovím, *i když to tak je*. „Ale to, že jsi to předpokládal, znamená, že *víš*, že je to moc.“

„Smiř se s tím.“

To už mi rovnou může šlohnout kabelku. Takhle nestydatě okrádat zákazníky.

„Ale je to jen jablko,“ řeknu pomalu. To musí být vtip.

„Pokud se ti to nezdá, kup si jablka jinde.“

Zatracený prevít. Dobře ví, že touhle dobou nikdo jiný jablka nemá. A moje neteř Briana *velmi* konkrétně řekla, že k narozeninám chce jablečný koláč.

„Dám dolar,“ zkusím smlouvat. Pořád je to směšně nepřiměřená cena, ale lepší než dolar padesát. *Za jedno jablko.* Můj bože.

„Ne,“ prohlásí stroze. Otočí pohled ode mě k ženě, která si prohlíží kukuřičné klasy v bedně hned vedle.

„Dolar dvacet pět,“ zvýším nabídku, i když se zároveň snažím zjistit, jestli by jablka nemohli mít jiní prodejci. Martha, možná...

Tim se na mě rozzlobeně podívá. „Nebudu se o tom bavit.“

„To je absurdní – vy opravdu chcete *dolar padesát* za jablko? Je to obyčejné jablko!“ říkám.

„Není sezóna,“ zavrčí nevrle.

Odfrknu si. „Zaplatím,“ to je tak neuvěřitelně hloupé, „jedenačt dolarů za osm kusů.“ Doufám, že to budou ta nejlepší jablka, jaká jsem kdy měla v puse; doufám, že budou chutnat jako božská mana.

Tim zkrří ruce na hrudi a vrhne na mě zničující pohled, ačkoli po něm chci, aby mi slevil jeden jediný mizerný dolar. „Zaplať plnou cenu, nebo můžeš jít nakupovat jinak...“

Uprostřed věty se mu zakalí oči.

„Time?“ vyhrknu. Ještě jeho jméno ani nedořeknu, když se začne kácet k zemi. „Time!“ Vrhnu se k němu, ale nejsem dost rychlá.

Tichý zvuk dopadu jeho těla do trávy se ztrácí v hromadném zadunění *mnoha* dalších velkých objektů dopadajících na zem v ten samý okamžik.

Rozruch mě vyděsí, až se mi zježí vlasy na zátylku. A tehdy si uvědomím, že znepokojivé ticho – to, které nastalo, když se rozutekla zvířata – se rozhostilo znovu. Jenže teď je ještě výraznější než předtím.

Zmateně se rozhlédnu. Všude kolem mě leží lidé. Většina z nich na zemi, ale jsou i tací, kteří padli trupem na pulty a stoly a tak zůstali.

Nikdo se nehýbe.

Uplyne vteřina, potom dvě, pak tři.

Bolestně vnímám vlastní přerývaný dech a bušení svého vyděšeného srdce. Můj mozek se snaží pochopit, co vidím.

Věc se ovšem má ve skutečnosti tak, že *vím*, co se děje. Zdá se to být nemožné a moje srdce tomu *odmítá* uvěřit, ale něco podobného se už stalo. Stalo se to *mně*.

Kleknu si vedle ženy, která si prohlížela Timovu kukuřici. Její oči teď slepě zírají vzhůru k mrakům.

Přiložím jí prsty na krk a hledám pulz.

Nic.

Žaludek mi sevře nepříjemný pocit. Vstanu a pohledem ještě jednou přejedu okolní stánky, desítky lidských těl.

Nevidím sebemenší záchvěv pohybu. Slyším vánek, který nadouvá plátěné markýzy, šumění stromů ve větru, a dokonce i vzdálené kapání, jak z nějaké nádoby vytéká její obsah. Ale neslyším žádné povídání, smích, jekot nebo křik, ale dokonce ani bzučení hmyzu nebo ptačí zpěv.

Panuje naprosté ticho.

Z náhlého popudu zkontroluju Timův pulz. Nic. Pak se skloním k dalšímu člověku a k dalšímu, dech se mi zadržává v hrdle.

Nic.

Nic.

Nic.

Všichni jsou mrtví – všichni kromě mě.

Ze rtů se mi vydere tichý vzlyk. Cítím, jak se moje tělo třese, ale mysl zůstává podivně prázdná.

Takhle se cítí člověk v šoku?

Otočím se a z farmářského trhu zamířím k silnici číslo 78.
S rostoucí hrůzou překračuju mrtvé.

Jak daleko ta zkáza sahá?

Procházím kolem poslední řady stánků, silnice už je přímo
přede mnou, když do mých myšlenek pronikne klapot kopyt.
Nejdřív si myslím, že si to jen představuju, ale zvuk zesiluje
a blíží se.

Otočím se směrem, odkud přichází. Zpočátku nic nevidím,
protože mi výhled blokuje stříška stánku po mé pravé ruce.
Udělám ještě pár kroků k silnici a najednou se objeví přímo
přede mnou.

V ranním protisvětle ke mně přijíždí jezdec oděný do stří-
brné zbroje, s černými křídly na zádech. Vypadá jako nějaký
temný bůh.

Na okamžik jako bych neviděla nic jiného než ta zlověsná
křídla. Jsou stejně nepochopitelná jako moře mrtvol za mnou.

Existují čtyři známé bytosti obdařené mocí vzít život v je-
diném okamžiku. A jen jedna z nich má křídla.

Poslední anděl Boží.

Smrt.

Kapitola 2

Temple, Georgie

Červenec, rok 26 po příchodu Jezdců

MÁLEM SE MI podlomí kolena, když mi to dojde.

Můj bože, dívám se přímo na Smrt, jednoho ze čtyř Jezdců apokalypsy.

Nikdy jsem neviděla nikoho – nic – jako je on.

Je oděný do boje – ačkoli je mi záhadou, kdo by se mu mohl postavit. Jeho brnění se blýská, jako by ho čerstvě vyleštil, a mohutná černá křídla má úhledně složená za zády. Jsou tak velká, že se jejich špičky téměř dotýkají země. Blíží se a oči upírá do dálky.

Jeho vážná tvář je zvláštním způsobem podmanivá. Přísahám, že to klenuté obočí a výrazný sklon nosu jsem už viděla ve svých snech. Křivku rtů, tvar lícních kostí a hranu čelisti jsem si představovala při každé tragické básni, kterou jsem četla při svíčkách.

Je krásnější, než můžu pochopit, a děsivější, než dokážu popsat.

Nejspíš jsem musela vydat nějaký zvuk, protože Jezdec odtrhne pohled od obzoru a černé vlasy mu lehce sklouznou po ramenou. Na jednu dlouhou vteřinu se naše oči setkají.

Má *staré* oči. I na vzdálenost, která nás dělí, v nich rozeznám jeho nekonečný věk. Tato bytost viděla z lidstva víc, než kdy

uvidím já. Čím déle se na mě dívá, tím zřetelněji vnímám tíhu celé historie. Pozoruje mě, zatne čelisti a mě náhle zamrazí.

Možná je to tím, že jsem stále v šoku, nebo možná je prostě příliš pozdě se schovávat, ale ať už je důvod jakýkoli, vydám se po silnici Jezdci vstříc.

Smrt se zamračí a zastaví koně. Také se zastavím. Oba se na sebe dál upřeně díváme.

Po chvíli seskočí ze sedla a vykročí ke mně. Jak se zvolna blíží, po popraskaném asfaltu se rozléhá zlověstná ozvěna jeho kroků. Srdce mi buší jako o závod a nabádá mě, abych utekla. Tak proč neutíkám?

Smrt se zastaví jen kousek přede mnou.

Prohlíží si mě – celou, jeho oči přecházejí z mé tváře k mému obnošenému tričku a ustřiženým džínům, na moje nohy a k teniskám ze secondhandu a pak zase zpátky k mému obličejí. Jeho pohled není lascivní; připadá mi, že moje tělo ve skutečnosti vůbec nevnímá; sleduje mě mírně rozostřeným zrakem.

„Neznám tě.“ Krátce roztáhne křídla, ale hned je zase složí. Znovu se zamračí a svraští obočí. „Kdo jsi?“

Kapitola 3

Temple, Georgie

Červenec, rok 26 po příchodu Jezdců

Smrt

VŠECHNO VE MNĚ KŘIČÍ, abych ji zabil.

Všechno.

Možná proto, že to *nemůžu* udělat – ne doopravdy. Její duše lne k jejímu masu a ani moje ruka, ani moje moc je nemožnou oddělit.

A přesto jako bych byl posedlý nutkáním ji odvést s sebou. Je to tak cizí, tak *znepokojivé*, až se má křídla mimovolně zvednou a roztáhnou, částečně šokem a částečně v přípravě k letu.

Ucítil jsem to v momentu, kdy jsem ji uviděl, a ten pocit stále trvá.

Zatímco ji pozoruju, její rty se pohnou.

„Já...“ Její hlas se vytratí, hrudník se jí zvedá a klesá rychleji, než by měl. „Nevím, co na to říct,“ dodá rychle. Vypadá ztraceně, a možná trochu omámeně.

Melodie jejího hlasu mě ostře zasáhne. I *ta* je podmanivá.

Tvoji bratři měli své ženy. Tahle je tvoje. Vezmi si ji.

Vzpírám se tomu naléhavému puzení.

Tohle se stalo i mým bratrům? Byla i jejich potřeba tak... niterná?

Je to odporné.

Narovnám záda.

Lidé jsou impulzivní. Jezdci ne.

A v žádném případě ne já, Smrt.

Já nepodlehnu tak jako oni.

Hvízdnu přes rameno, abych přivolal svého koně, ale nedokážu přitom odtrhnout zrak od té ženy. Nevím, proč tak moc přitahuje můj pohled. Jsem vzhůru už rok. Za tu dobu mě žádný smrtelník nikdy tolik nezaujal. Už to samo o sobě mě znervózňuje.

Když ke mně můj hřebec přijde, neochotně z ní spustím oči a přiměju se nasednout, přemáhám přitom však jakýsi primitivní instinkt sklonit se a chytit tu ženu za tričko, abych ji vytáhl k sobě do sedla.

Potřebuju, aby se moje mysl probírala.

Odjed', prikazuju si. Vzdal se od ní, co nejdál můžeš. Máš úkol, od kterého nesmíš upustit.

Přesto mé oči téměř samovolně sklouznou směrem k ní, jako by si nemohly pomoci a musely se na ni dívat. V souladu s mým rozrušením se moje křídla opět rozevřou. Snažím se ignorovat všechny ty divné pocity, které mě zaplavují.

„Neměla bys být naživu,“ vyštěknu nepřátelsky.

Než ta žena stačí odpovédět, pobídnu koně a uteču.

Lazarus

DÍVÁM SE ZA ODJÍZDĚJÍCÍM Jezdcem, rozrušená naším podivným, krátkým setkáním.

Smrt.

Jen při pomyšlení na tu děsivou bytost mě mrazí.

Jakmile ho ztratím z dohledu, několikrát zamrám. Jeho odchod jako by zlomil kouzlo, kterým na mě působil.

Otočím se a znovu pohledem přejedu po všech těch lidech, kteří ještě před pár minutami byli naživu.

Pak se mi v hlavě rozběhnou kolečka. Smrt právě dorazil do Templu v Georgii. Už zabil všechny návštěvníky farmářského trhu (kromě mě, samozřejmě) a teď míří do samotného centra města.

Do mého města, kde žije moje rodina a přátelé. Kde se dnes všichni sešli, aby oslavili narozeniny mé neteře.

Sakra.

Jakmile mi to dojde, rozběhnu se po silnici, přeskakuju mrtvé a srdce mi buší jako o závod.

Achbožeachbožeachbožeachbože.

Prosímnemojemáma. Prosímnemojemáma. Nejdřív dokážu myslet jen na ni. Od té doby, co mě před dvaceti lety našla, samotnou v jiném městě plném mrtvol, se stala celým mým světem.

Ale potom tu jsou i další lidé, které miluju – moji sourozenci Nicolette, River, Ethan, Owen, Robin a Juniper. A jejich manželé a manželky a...

Při pomýšlení na všechny své malé neteře a synovce se téměř dusím a obrací se mi žaludek. Některá z těl ležících na ulici patřila dětem...

Jaké monstrum neušetří děti?

Snažím se myšlenky na svou rodinu odsunout, ale pak se mi automaticky vybaví moje nejbližší kamarádky Hailey a Gianna, a taky Jaxson, se kterým jsem se nedávno začala scházet.

Všichni žijí v tomto městě.

Strachem se mi svírá hrdlo.

Prosím, Bože, nebuď tak krutý.

Cesta zpátky k našemu domu netrvá dlouho, ale kvůli panice, která ovládá moje myšlenky, mi to připadá jako celá věčnost. Těla ležící v ulicích mi taky nepomáhají. Můj strach se mění v čirou hrůzu.

Když před sebou konečně zahlédnu zelený dům, který už tak dlouho považuju za svůj domov, pálí mě v plicích a hrozí, že mi nohy vypoví službu. Pro nás sedm sourozenců, kteří

jsme v něm vyrůstali, tu bylo trochu těsno. Když k tomu připočtete všechny přátele a sousedy, kteří neustále proudili našimi dveřmi dovnitř a ven, dostanete hlučné místo, kde jste si bez obav mohli sednout, hodit si nohy nahoru a bavit se – pokud vám nevadilo, že žijete namačkaní jako sardinky.

Přeběhnu po pěšině a vtrhnu do dveří. První, co zaznamenám, je zápach spáleniny, ale ten vjem rychle zastíní pohled, který se mi naskytne.

Nedokážu zadržet výkřik. Můj bratr River sedí na gauči, jeho zhroucené tělo se opírá o kytaru, trsátko spadlo na zem k jeho nohám.

„Ne,“ zasténám a rozběhnu se k němu. Jsou tu však další – Nicolette a její manžel Stephen v kuchyni, jejich mladší dcera zůstala v židliče, kterou tu máma má pro vnoučata.

Při pohledu na svou malou neteř si musím přitisknout ruku na ústa, abych potlačila nával nevolnosti. Po tvářích mi stékají slzy vyvolané žalem a hrůzou.

Nemůžu se přimět, abych se jich dotkla. Víím, že jsou mrtví, ale kdybych sáhla na jejich chladnoucí těla, v ten okamžik by se to všechno proměnilo v realitu a to... to ještě nedokážu.

Na zemi před sporákem najdu svého bratra Ethana a zároveň taky odhalím zdroj zápachu a kouře – snídane, kterou vařil, se připaluje na pánvi.

Nevím, proč se namáhám a sundávám tu pánev z plotýnky. Všichni tady jsou už přece mrtví.

Potácím se chodbou do své ložnice. Robin leží na posteli, na které spávala, než se odstěhovala. Briana, moje neteř, se k ní tiskne, pod jejím drobným tělíčkem vykukuje obrázková knížka, kterou asi četly. Jejich oči bez hnutí zírají přímo vpřed a já se dusím bolestí.

Dnes jsme měli oslavovat Brianiny narozeniny, ne... ne *tohle*.

Owen a Juniper se svými rodinami ještě nedorazili, takže jediná osoba, která tu chybí, je –

„Mami!“ vykřiknu.